

Nabytím dědictví se rozumí úhrnný přechod všech práv a povinností zůstavitele do majetku dědice za předpokladu, že smrtí nezanikají nebo nepřecházejí na další subjekty jinak než děděním.

Nabytím dědictví se dědic stává subjektem všech práv a povinností, jejichž subjektem byl zůstavitel, s výjimkou práv a povinností ryze osobní povahy (např. právo na bolestné a na náhradu za ztížení společenského uplatnění).

Tento přechod se označuje jako univerzální sukcese. Tím se naznačuje, že na základě jedné právní skutečnosti dochází ke změně subjektu práv a povinností zůstavitele, aniž by bylo třeba nějakého úkonu k uskutečnění tohoto přechodu ke každému jednotlivému právu nebo povinnosti. Na rozdíl od singulární sukcese je přechod aktiv na dědice doprovázen nerozlučně i s přechodem pasiv.

Stěžejní zásada, kterou je podle platné právní úpravy ovládáno dědění, je obsažena ve znění § 460 Obč.z., „dědictví se nabývá smrtí zůstavitele“. Tím je řečeno, že práva a povinnosti zůstavitele přecházejí na dědice nezprostředkovaně, již událostí smrti zůstavitele.

Základním pojmem římského práva dědického stejně jako dědického práva jiných právních řádů je dědická posloupnost. Je to přechod práv, především práv majetkových, ze zůstavitele na dědice.

Smrt zůstavitele je sice rozhodujícím, nikoli však jediným předpokladem, aby dědická posloupnost nastala. Zpravidla je třeba, aby tady byly ještě další skutečnosti, které vymezují a z nichž vyplývá, kdo je dědicem – tzv. delační důvody.